

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **Mgr. M. R.**, nar. X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Mašlejem
sídlem Říční 456/10, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, IČ 75151472
sídlem Kongresová 1666/2, 140 21 Praha 4

**o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vykázaní
žalobce z bytu společně obývaného s útokem ohroženou osobou dne 2. 2. 2025,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá určení nezákonnosti zásahu příslušníků Policie České republiky ze dne 2. 2. 2025 v dopoledních hodinách, který spatřuje ve vykázání jeho osoby ze společného obydlí na adrese XA (dále též „Obydlí“), jakož i z jeho bezprostředního okolí v okruhu 100 metrů, ve smyslu § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o policii“, případně „ZoP“), o čemž byl policejním orgánem pořízen úřední záznam o vykázání žalobce z Obydlí dne 2. 2. 2025 v 10:38 hod., č.j. KRPA-40360-6/ČJ-2025-001317 (dále jen „Úřední záznam“), a to na dobu 10 dnů. K vykázání žalobce přistoupil policejní orgán z důvodu opakovaného slovního, fyzického a sexuálního napadání manželky žalobce – paní D. R., nar. X a ohrožování nezletilých synů žalobce a jeho manželky – K. R., nar. X a V. R., nar. X. Současně byl žalobci zakázán kontakt s manželkou a syny coby ohroženými osobami, setkávání se s nimi i na jiných místech obvyklých, a zakázáno navazování kontaktu s ohroženými osobami prostřednictvím jiných osob.

Žalobní body

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že byl vystaven nezákonnému zásahu, v důsledku čehož byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem policejního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu. Žalobce má za to, že žalovaný je pasivně legitimovaný subjekt, jelikož v případě vykázání ze společného obydlí podle ustanovení § 44 a násl. ZoP příslušný policejní orgán, v této věci Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, které je nadřízeným správním orgánem Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha III, místního oddělení Čakovice, jehož příslušníci nezákonný zásah provedli, jedná v postavení správního orgánu. Dále pak uvedl, že k zásahu došlo dne 2. 2. 2025, přičemž žalobu podal žalobce dne 10. 3. 2025, splnil tak podmínku podání žaloby v zákonné lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy se o nezákonném zásahu dozvěděl. Žalobce poukázal na to, že předtím, než se obrátil na soud, využil jiného právního prostředku, který má k dispozici na ochranu svých práv, a to podáním námitek dle § 44 odst. 5 ZoP.
3. Žalobce má za to, že byl zásah proveden bez toho, aniž by byly splněny podmínky pro jeho realizaci, jež plynou z právních předpisů. V žalobě vytyčil čtyři žalobní okruhy. Pro snazší pochopení žalobní argumentace a vyjádření žalovaného soud předesílá, že k vykázání došlo v nepřítomnosti žalobce, a to na místním oddělení Čakovice, Obvodním ředitelství policie Praha III, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy.
4. V prvním žalobním okruhu žalobce namítá absenci osoby, která využila svého oprávnění k vykázání žalobce, v místě Obydlí. Žalobce namítá, že policista prap. F. D. Š., jenž provedl vykázání, nebyl při zásahu přítomný v Obydlí, a to ani před zásahem samotným. Žalobce má za to, že k zásahu nedošlo v čase 10:38 hodin, jak je uvedeno v Úředním záznamu, ale až v čase 11:30 hodin, kdy se do Obydlí dostavila policistka prap. V. P. a Úřední záznam předala žalobci. Žalobce namítá, že je potřeba, aby před realizací zásahu v podobě vykázání byla provedena klíčová faktická a skutková zjištění na místě samém, bylo zjištěno maximum informací k údajnému incidentu, dále aby policisté na místě incidentu ověřili pravdivost a správnost významných skutečností tak, aby byl zásah (vykázání) řádně podložen důvodnými předpoklady pro jeho realizaci. Spolu s tím vzniká též povinnost osobního vyhodnocení

(ne)splnění podmínek pro realizaci vykázání, oznámit uvedené vykazované osobě a umožnit vykazované osobě, aby se ve věci vyjádřila.

5. Druhý žalobní okruh se týká absence nezúčastněné osoby ve smyslu § 47 odst. 2 ZoP při vykázání. Žalobce je přesvědčen, že v nyní projednávané věci neexistovaly skutečnosti, z nichž by vyplývalo nebezpečí z prodlení, což by mohlo odůvodnit absenci nezúčastněné osoby. Policejní orgán tak zasáhl do práv žalobce, neboť mu upřel právo na zajištění kontroly úkonů jím provedených. Dále žalobce poukázal na to, že Úřední záznam, ani Potvrzení o vykázání ze dne 2. 2. 2025, č. j. KRPA-40360-4/ČJ-2025-001317 (dále jen „Potvrzení o vykázání“), neobsahují řádné odůvodnění či vysvětlení tohoto opomenutí.
6. Třetí žalobní okruh míří na zákaz styku žalobce s jeho syny. Žalobce namítá, že policejní orgán, jenž vykázání žalobce provedl, vyloučil žalobce z péče o syny, aniž by vyšlo najevo, že by se žalobce vůči svým synům dopustil jakéhokoli násilí a byl vůči nim agresivní. Žalobce má za to, že vykazující policista mohl vznést dotaz na předškolní a školní zařízení, od nichž si mohl vyžádat stanovisko, případně mohl komunikovat na místě přímo s dotčenými dětmi, což však neučinil.
7. Ve čtvrtém žalobním okruhu žalobce namítá neexistenci důvodného předpokladu domácího násilí. Žalobce namítá, že vykázání představuje zásah na obranu před domácím násilím. Je jím reagováno na případy, kdy je osoba domácím násilím bezprostředně ohrožena a přímo dotčena. Podmínkou pro vykázání je tak dle žalobce nebezpečné chování násilné osoby a zřejmé riziko hrozby budoucích útoků. Žalobce připustil hádky mezi ním a jeho manželkou, ty však dle něj nepřerostly v násilí. Žalobce má za to, že domácí násilí nelze zaměňovat s tzv. „italskou domácností“. V nyní projednávané věci nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by existenci domácího násilí a jeho možného pokračování podpořily. Žalobce navíc poukazuje na to, že dne 2. 2. 2025 k žádnému domácímu násilí nedošlo, jelikož manželka odešla již předchozího dne po hádce ke svým rodičům. Odtamtud poté směřovala na místní oddělení policie, kde došlo k vykázání žalobce. Žalobce dále uvedl, že provedení vykázání se nemůže zakládat pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi. Takovými objektivními skutečnostmi, jež mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, jsou např. viditelná zranění ohrožené osoby, diagnózy či lékařské zprávy, výpovědi sousedů, fotodokumentace atd. Žalobce dále poukázal na to, že se vůči němu dopustila domácího násilí manželka, když ho štípla. Stejně tak ze strany manželky docházelo k verbálním a fyzickým útokům vůči žalobci.
8. V závěru žaloby pak žalobce namítl porušení zásady legality, což spatřuje v tom, že skutková zjištění policejního orgánu (a shodně i žalovaného), a především jejich odůvodnění v napadených správních aktech, jsou nedostatečná k tomu, aby mohly příslušné správní orgány ve věci řádně a v souladu se zákonem postupovat a realizovat zásah proti žalobci. Dle žalobce je proto třeba uzavřít, že policejní orgán i žalovaný při realizaci veřejné moci zjevně porušili práva a právem chráněné zájmy žalobce, jelikož došlo z jejich strany k vydání správních aktů na základě nikoliv objektivně zjištěného skutkového stavu, čímž ve správním řízení došlo k porušení principu legality a ve svých důsledcích byl ohrožen též princip spravedlivého procesu. Současně žalobce namítl, že se správní orgány v rámci svých postupů dopustily též porušení zásady zákazu zneužití správního uvážení, porušení zásady zákazu libovůle. Toto své sdělení však nijak dále nerozvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

9. Pro výše uvedené žalobce navrhl, aby soud určil, že výše specifikovaný zásah byl nezákonný, a zároveň uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s žádným z žalobních bodů, ani s konečným návrhem žalobce. Uvedl, že vykázaní předcházelo podání oznámení manželky žalobce na jednání žalobce. To bylo doplněno o audionahrávku ze dne 19.11.2024, kde má být zachyceno, jak jí manžel nadává a vyhrožuje jí, a dále audionahrávku ze dne 22.11.2024, kde má být zachyceno vyjádření jejich syna. Dále jmenovaná doložila napadání ze strany manžela také videonahrávkou konfliktu v bytě ze dne 30.4.2020. Žalovaný dodal, že oznamovatelka se dostavila z důvodu obavy o zdraví psychické a fyzické její a jejích synů, jelikož ji žalobce již několik let psychicky týrá, vyhrožuje jí násilím a smrtí, kdy se toto stupňuje, provádí to i před jejich dětmi. V rámci oznámení dále uvedla, že po ní manžel často chce, aby ho políbila, kdy poté, co to odmítne, tak to používá proti ní a říká dětem „*vidíte, maminka mě nemá ráda*“, nebo z ní proti její vůli strhává oblečení. Dále oznamovatelka uvedla, že „*předchozího dne došlo k incidentu, kdy se situace vystupňovala od nadávek a výhrůžek do fyzického napadení, kdy ji žalobce chytil jeho levou rukou za její bradu a jeho pravou rukou ji chytil za její levou paži, u čehož jí opět vyhrožoval ublížením na zdraví a smrtí, konkrétně řekl např. "když tě praštím, tak tě zabiju", na což ona reagovala tak, že se mu snažila vysmeknout a nakonec ho odstrčila, při čemž ho štípla, což okamžitě použil proti ní a vyhrožoval jí, že zavolá na policii aby oznámil, že ho napadla.[...]*“. Současně měla oznamovatelka uvést, že k incidentům dochází opakovaně, přičemž to už dvakrát nahlásila policii, a to v roce 2020 a 2024.
11. Policista prap. D. Š. ověřil, že v interní evidenci je evidováno oznámení manželky žalobce o jejím napadení ze strany žalobce ze dne 22. 11. 2024. Dále prap. D. Š. ověřil tvrzení oznamovatelky, že pravidelně dochází do Intervenčního centra Praha pro psychologickou pomoc, což si ověřil telefonickým dotazem v Intervenčním centru Praha. Současně si prap. D. Š. ověřil, že žalobce pracuje u Vojenské policie a je držitelem zbrojního průkazu a zbraně.
12. Po zhodnocení dodaných audionahrávek a videonahrávky, ověření existence předchozích incidentů a ověření, že jmenovaná již v minulosti vyhledala psychologickou pomoc u odborné organizace, tedy využil oprávnění a vykázal žalobce ze společného obydlí v jeho nepřítomnosti.
13. Stran prvního žalobního okruhu žalovaný uvedl, že přítomnost policisty prap. F. D. Š. ve společném obydlí nebyla třeba, úkony spojené s vyrozuměním osoby vykázané a jejím poučením řádně zajistila policistka prap. V. P., jak také uvádí žalobce. Ve věci dle žalovaného nebylo třeba ani zajištění ohledání místa činu, neboť jmenovaná D. R. neuvedla takové skutečnosti, které by bylo třeba ověřit fyzickým ohledáním místa činu před využitím oprávnění vykázaní osoby. Zároveň ani konfrontace osoby vykázané, tj. žalobce, se zjištěnými skutečnostmi, rozhodujícími pro vykázaní osoby, není zásadní podmínkou.
14. K druhému okruhu žalobních námitek uvedl, že bylo přistoupeno k vykázaní žalobce v jeho nepřítomnosti, a to na oddělení policie, kde se v tu chvíli nenacházela žádná nezúčastněná

osoba. Tuto skutečnost následně prap. D. Š. zanesl do Potvrzení o vykázání. Odkázal přitom na judikaturu, z níž plyne, že absence nezúčastněné osoby neznamená automatickou nezákonnost tohoto úkonu. Dodal, že účel institutu nezúčastněné osoby směřuje primárně k úkonům, které se týkají např. místního ohledání, a nikoliv výpovědi ohrožené osoby, sepsané do protokolu, či zpochybnění hodnocení policistou zjištěných skutečností.

15. Stran třetího okruhu žalobních námitek uvedl, že z § 44 odst. 1 ZoP plyne, že pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy. Na tyto ohrožené osoby se pak vztahují stejná pravidla i povinnosti, jako na dospělé ohrožené osoby, tedy i zákaz styku a komunikace mezi vykázanou osobou a osobami ohroženými. Žalovaný rovněž uvedl, že vyrůstání v prostředí fyzického a psychického násilí může mít pro děti závažné následky.
16. Ke čtvrtému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že pozornost policisty musí být primárně zaměřena na pomoc ohrožené osobě a zabránění hrozby nebezpečného útoku či jiných forem násilí ze strany násilné osoby. Zároveň poukázal na to, že na hodnocení rizika útoku je dán pouze omezený časový úsek. Žalovaný má proto za to, že po zasahujících policistech nelze požadovat, aby nabyli úplné jistoty a zajistili adekvátní důkazní prostředky, že se násilná osoba dopustí nebezpečného útoku. Takový postup by dle žalovaného vedl k neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. Současně poukázal na rozdíly mezi policejním vykázáním a vykázáním soudním dle § 751 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“, případně „OZ“). Zatímco u soudního vykázání je potřeba osvědčit přímo existenci tvrzeného domácího násilí, u policejního vykázání je nutná existence „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot.
17. Žalovaný podotkl, že událost ze dne 1. 2. 2025 nebyla ojedinělým incidentem v manželském vztahu, naopak byla vyvrcholením stupňujících se konfliktů ve vztahu při snaze řešit rozvod a rozpad rodiny. Dále uvedl, že je nutné nahlížet na možnost rizika budoucího útoku s ohledem na opakované incidenty, k nimž v minulosti docházelo. Žalovaný dodal, že k vykázání žalobce nebylo přistoupeno svévolně a bez jakéhokoli uvážení, ale po hodnocení výpovědi D. R., existence předchozích incidentů, hodnocení obsahu předložených důkazů jmenovanou, přítomnosti forem násilí a jejich eskalaci a hodnocení rizika nebezpečného jednání metodou SARA DN, přičemž jako nejrizikovější jednání bylo hodnoceno vyhrožování smrtí jmenované ze strany žalobce, držitele střelné zbraně, kdy ke konfliktům dochází evidentně i před dětmi, a s ohledem na neshody v rozvodovém řízení ohledně péče o děti. Žalovaný dále dovodil, že stípnutí žalobce ze strany paní R. bylo součástí obrany proti útokům žalobce.
18. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť není důvodná.

Osoba zúčastněná na řízení

19. Soud oslovil v souladu s § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), potenciální osobu zúčastněnou na řízení, paní D. R., která se k řízení nepřipojila.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadený zásah z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu [§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“, případně „s. ř. s.“)].
21. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobce souhlasil výslovně a žalovaný konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za potřebné nařídit jednání ani kvůli provedení žalobcem navržených důkazů, jelikož jsou součástí správního spisu.
22. Žaloba není důvodná.
23. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
24. Z citovaného ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývají konkrétní podmínky, které musí být naplněny, má-li soud rozhodnout, že zásah správního orgánu je nebo byl nezákonný. Jedná se o tyto podmínky, které musí být splněny kumulativně: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
25. Žalobce nezákonný zásah spatřuje ve vykázání své osoby dne 2. 2. 2025 z bytu na výše specifikované adrese, stejně jako z okruhu 100 metrů od předmětného bytu. Současně spatřuje zásah v zákazu komunikace s manželkou a syny, setkávání se s nimi a jejich kontaktování prostřednictvím třetích osob.
26. Soud zjistil, že žalobce byl skutečně dne 2. 2. 2025 vykázán z výše vymezeného Obydlí, jakož i z okruhu 100 metrů od něj. Zároveň mu bylo zakázáno kontaktování a setkávání se s ohroženými osobami. Pro bližší vymezení zásahu soud odkazuje na část „*vymezení věci*“ tohoto rozsudku. O tomto úkonu byl vyhotoven Úřední záznam policistou prap. D. Š.
27. Soud má za nesporné, že žalobce byl vykázán z Obydlí, které obýval spolu se svou manželkou a dvěma syny. Zároveň z vyjádření stran plyne, že soužití manželů bylo problematické a docházelo k hádkám.
28. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, vymezil posloupnost podmínek, které musí být při posuzování zásahové žaloby splněny, aby mohl soud deklarovat nezákonnost zásahu.
29. Soud musí nejdříve ozřejmit, jaké jednání veřejné správy žalobce označuje za nezákonný zásah, a deklarovat, zda jednání popsané v žalobě je vzhledem ke své povaze zásahem ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

smyslu ustanovení § 84 s. ř. s. V druhém kroku musí soud zvážit, zda žalobce vyčerpal všechny právní prostředky nápravy (ustanovení § 85 s. ř. s.). Následně musí soud zkoumat včasnost žaloby. Soud musí také posoudit, zda došlo v posuzovaném případě k přímému zkrácení práv žalobce, a zda byl zásah zaměřen přímo proti žalobci, tj. zda byl zásah dostatečně individualizován. Teprve v případě splnění všech těchto podmínek se soud může zabývat žalobou věcně a posoudit, zda byl namítaný zásah nezákonný či nikoliv.

Povaha namítaného zásahu

30. Soud se tedy nejprve zabýval otázkou, zda žalobcem deklarovaný zásah skutečně zásahem byl, a nejednalo se o nečinnost, popř. o rozhodnutí správního orgánu či o opatření obecné povahy. Zásahová žaloba je totiž subsidiární a lze jí uplatnit pouze v případě, že nelze využít jiné žalobní typy, tj. pokud nepřichází v úvahu podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.), žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), ani podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a a násl. s. ř. s.).
31. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu chrání žalobce před správními akty majícími povahu individuálních správních aktů. Naproti tomu žalobou proti nečinnosti se žalobce domáhá vydání rozhodnutí správního orgánu, resp. vydání osvědčení. Zásahová žaloba se využívá proti aktům, které nejsou rozhodnutími, nebo proti faktickým úkonům.
32. V posuzované věci jde o jednání příslušníka Policie ČR – vykázání dle § 44 a násl. zákona o policii. Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že policejní vykázání podle ustanovení § 44 zákona o policii je faktickým pokynem, tj. zásahem ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s., a nikoli rozhodnutím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18).
33. Soud proto dospěl k závěru, že tato podmínka přípustnosti žaloby je splněna, neboť v daném případě nepřichází v úvahu podání jiných typů žalob podle soudního řádu správního.

Vyčerpání právních prostředků nápravy

34. Dále musel soud posoudit, zda je žaloba přípustná s ohledem na ustanovení § 85 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je žaloba nepřípustná, *lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky*. Toto ustanovení však má svou výjimku v případě deklaratorních zásahových žalob. Jedná se o situaci, kdy se žalobce domáhá pouze určení, že byl zásah nezákonný.
35. Vzhledem k tomu, že se žalobce podanou žalobou domáhá deklarace nezákonnosti tvrzeného zásahu, není podmínka vyčerpání právních prostředků nápravy v daném případě relevantní, a žaloba je tedy z tohoto důvodu přípustná.

Včasnost žaloby

36. Následně se soud zabýval posouzením včasnosti žaloby. Pokud by byla žaloba podána opožděně, musel by ji soud odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba proti nezákonnému zásahu podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu (tzv. subjektivní lhůta). Nejpozději lze podat žalobu do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (tzv. objektivní lhůta).

37. V nyní posuzované věci došlo k žalovanému zásahu dne 2. 2. 2025. Žalobce podal žalobu dne 10. 3. 2025, tedy ještě před uplynutím subjektivní i objektivní lhůty pro podání zásahové žaloby. Žaloba tak byla podána včas.

Přímé zkrácení na právech a přímost zásahu

38. Soud se dále zabýval posouzením, zda žalobce mohl být namítaným zásahem přímo zkrácen na svých právech, a zda byl zásah přímo zaměřen proti němu, respektive v jeho důsledku proti němu bylo přímo zasaženo. Z § 82 s. ř. s. totiž plyne, že pro poskytnutí soudní ochrany musí být namítaný zásah dostatečně individualizován a nesmí působit obecně (vůči komukoliv).
39. Podle názoru městského soudu je nepochybné, že tvrzený zásah byl vůči žalobci dostatečně individualizován, jelikož se jednalo o zásah do jeho práv, k němuž došlo faktickým konáním příslušníků policie zaměřených přímo proti osobě žalobce. Žalovaným zásahem tedy žalobce mohl být přímo zkrácen na svých právech.
40. Vzhledem k tomu, že všechny vytyčené podmínky byly v případě označeného zásahu splněny, zabýval se soud zákonností žalobcem označeného zásahu.

Nezákonnost zásahu

41. Soud se nejprve zabýval posouzením prvního okruhu námitek – absence osoby, jež využila svého oprávnění k vykázaní žalobce, v Obydlí. Žalobce namítá, že díky své absenci nemohl vykazující policista správně zhodnotit bezprostředně situaci a vyhodnotit splnění podmínek pro realizaci zásahu. Žalobce navíc sporuje, že by dne 2. 2. 2025, tj. v den zásahu, ke konfliktu s manželkou došlo. Žalobce je názoru, že k zásahu nedošlo v čase 10:38 hodin, jak je uvedeno v Úředním záznamu, ale až v čase 11:30 hodin, kdy se do Obydlí dostavila policistka prap. V. P. a Úřední záznam předala žalobci. Stejně tak žalobce namítá, že mu před vykázaním nebyl dán prostor, aby se k věci vyjádřil.
42. Naproti tomu žalovaný má za to, že nedošlo k pochybení, když policista přistoupil k vykázaní žalobce v jeho nepřítomnosti, aniž by předtím ověřil situaci v Obydlí. Žalovaný rovněž poukázal na to, že policista hodnotil incident z minulého dne, a nikoliv ze dne vykázaní. Dodal, že konfrontace vykázané osoby se zjištěnými skutečnostmi není zásadní podmínkou pro jeho vykázaní.
43. Dle § 44 odst. 1 zákona o policii *lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti. Pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy.*
44. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že přítomnost policie na místě, z něhož je osoba vykazována, by mohla přinést podstatná zjištění, z nichž by si mohl zasahující policista utvořit závěry o možnosti užití institutu vykázaní dle § 44 a násl. zákona o policii. V některých případech však s ohledem na skutečnosti tvrzené ohroženou osobou nemusí být ohledání místa vždy potřebné. Stejně tak je nutné rozlišovat samotný úkon vykázaní a doručení Úředního záznamu o vykázaní osobě vykázané.

45. Z policejního spisu plyne, že se paní D. R. dostavila na oddělení policie, kde sdělila své obavy o zdraví své a svých dětí. Zdrojem těchto obav mělo být jednání žalobce, které proti ní směřovalo a to dlouhodobě (od roku 2020). Na podporu svých tvrzení paní R. doložila audionahrávky a videonahrávky hádek. Spolu s tím uvedla, že dochází za pomoci do Intervenčního centra Praha. Policista prap. D. Š. vyhodnotil situaci tak, že jsou splněny podmínky pro vykázání žalobce v jeho nepřítomnosti, a proto přistoupil k jeho vykázání. O tomto úkonu sepsal Úřední záznam, na němž je uveden čas 10:38. Tento Úřední záznam byl poté předán v Obydlí žalobci policistkou prap. P. Žalobce poté ve 12:00 předal jmenované policistce klíče a opustil prostor. Městský soud připomíná, že vykázání je faktickým zásahem. Tento zásah nastal již tím, když prap. D. Š. vykázal žalobce v jeho nepřítomnosti na oddělení policie, tj. před předáním Úředního záznamu žalobci. Předání Úředního záznamu žalobci je proto možné označit jako doručení listiny, nikoli však jako zásah samotný.
46. Městský soud přitom poukazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39, v němž NSS shledal, že „*[p]řítomnost policie na místě, ze kterého má být osoba vykázána, není bezvýjimečnou podmínkou zákonnosti faktického úkonu vykázání. Pokud je vzhledem k okolnostem případu zřejmé, že by fyzická přítomnost policie na místě, ze kterého má být osoba vykázána, nepřinesla z hlediska § 44 odst. 1 zákona o policii žádné relevantní informace (například proto, že se zde vykazovaná ani ohrožená osoba aktuálně nezdržují, nebo proto, že ohrožená osoba netvrdí takové skutečnosti, jež by bylo potřeba fyzickým ohledáním místa ověřovat) a zároveň má z jiných zdrojů k dispozici dostatečná skutková zjištění, není její fyzická přítomnost na místě nezbytná ani z důvodu zjišťování skutkového stavu.*“. V nyní projednávané věci policista shledal splnění podmínek pro vykázání žalobce v jeho nepřítomnosti, a proto tak učinil. Soud připouští, že by mohlo být vhodnější, pokud by sám vykazující policista předal žalobci Úřední záznam o jeho vykázání, následně jej osobně informoval o důvodech, které jej k tomuto postupu vedly, a poučil ho o jeho právech povinnostech. S ohledem na to, že měl vykazující policista dostatečné informace, které k vykázání vedly, však nelze dojít k závěru o nezákonnosti tvrzeného zásahu. Soud žádný důvod, pro který by způsob, jakým byl žalobce obeznámen s vykázáním, měl vést k závěru o nezákonnosti tohoto zásahu, neshledal. I NSS v níže citovaném rozsudku konstatoval, že přítomnost policisty na místě, ze kterého má být osoba vykázána, není nutnou podmínkou pro jeho vykázání ze společného obydlí.
47. Co se týče námitky absence konfrontace osoby vykázané (žalobce) se zjištěnými skutečnostmi před jeho samotným vykázáním, vycházel soud z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41, který v bodě 31 uvedl, že „*[n]ezbytným předpokladem pro vykázání osoby ze společného obydlí podle § 44 odst. 1 zákona o Policii ČR však není konfrontace osoby, jež má být vykázána, se zjištěnými skutečnostmi, které zakládají důvodný předpoklad budoucího útoku. To odpovídá povaze vykázání jako faktického pokynu, který je leckdy činěn ve vypjatých a lidsky složitých situacích, kdy je třeba bezprostředně reagovat na zjištěné skutečnosti v zájmu ochrany ohrožené osoby. Není proto pochybením, jestliže s ohledem na konkrétní okolnosti policista vykáže útočníka ze společného obydlí, aniž by ho k důvodům vykázání blíže vyslechl a dal mu možnost se k věci vyjádřit. Rozhodné totiž je pouze to, má-li na základě jiných skutečností za to, že je dán důvodný předpoklad budoucího útoku. Vysvětlení ze strany tvrzeného útočníka tak sice může vnést světlo do skutkových zjištění, avšak není nutnou podmínkou pro jeho vykázání ze společného obydlí, a to obdobně jako přítomnost policisty na místě, ze kterého má být osoba vykázána [...]*“.

48. Zdejší soud již výše uvedl, že policejní orgán vyhodnotil situaci zejména s ohledem na minulé incidenty, jež byly dokonce nahlášeny na policii, audio a video nahrávky doložené paní R., výhrůžky smrti a vybízení ke spáchání sebevraždy. Tyto skutečnosti jsou i dle názoru soudu dostatečné pro závěr o tom, že byl dán důvodný předpoklad budoucího útoku směřovaného vůči ohrožené osobě. S ohledem na závažnost těchto zjištění proto nebylo nutné, a s nimi musel dotčený policista nejprve konfrontovat žalobce, a proto mohl rovnou přistoupit k jeho vykázání z Obydlí.
49. Pro výše uvedené neshledal námitky stran absence osoby, jež využila svého oprávnění k vykázání žalobce v Obydlí důvodnými.
50. Soud se následně zabýval druhým žalobním okruhem, tj. absencí nezúčastněné osoby ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o policii při zásahu. Žalobce namítá, že neexistovaly skutečnosti, z nichž by vyplývalo nebezpečí z prodlení, což by mohlo odůvodnit absenci nezúčastněné osoby. Žalobci tak mělo být upřeno právo na zajištění kontroly úkonů provedených policejním orgánem. Dále žalobce poukázal na to, že Úřední záznam, ani Potvrzení o vykázání neobsahují řádné odůvodnění či vysvětlení tohoto opomenutí.
51. Žalovaný naopak zdůraznil, že k vykázání žalobce došlo v jeho nepřítomnosti, a to na místním oddělení policie, kde se žádná nezúčastněná osoba nenacházela. Dále pak poukázal na to, že institut nezúčastněné osoby směřuje primárně k úkonům, které se týkají místního ohledání. Podotkl, že do Potvrzení o vykázání uvedl, že se na místním oddělení nenacházela osoba, jíž by bylo možné přibrat jako nezúčastněnou osobu dle § 47 odst. 2 zákona o policii.
52. Dle § 47 odst. 2 zákona o policii *při provádění úkonů souvisejících s vykázáním policista zajistí přítomnost nezúčastněné osoby; to neplatí, hrozí-li nebezpečí z prodlení.*
53. Z citovaného ustanovení vyplývá, že by účast nezúčastněné osoby měla být pravidlem, nicméně i z tohoto pravidla existují výjimky. Předně je potřeba poukázat na to, že NSS v rozsudku ze dne 22. 12. 2024, č. j. 8 As 46/2023-115 dovodil, že „[...] účel institutu nezúčastněné osoby směřuje primárně k úkonům, které se týkají například místního ohledání, a nikoliv výpovědi oběti, porízení lékařské zprávy či vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS z 31. 3. 2009, čj. 5 As 84/2008-81, č. 1859/2009 Sb. NSS). Institut nezúčastněné osoby tedy ani nemá primárně sloužit k ověřování kvality tlumočení či toho, zda byly podepsány některé dokumenty (jak stěžovatel argumentuje v nynější věci). Není ani rolí nezúčastněné osoby zpochybňovat, jak policista, který provedl vykázání, hodnotí zjištěné skutečnosti. Ostatně i odborná literatura, kterou v této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti cituje, jako typický příklad nezúčastněných osob uvádí sousedy. Jejich přítomnost při úkonech policie na služebně již pak vskutku nedává s ohledem na výše uvedené příliš smysl.“ (bod 44).
54. Městský soud seznal, že nedošlo k pochybení policejního orgánu, když nepřibral nezúčastněnou osobu, jelikož její účel je judikaturou spatřován primárně při ohledání místa, z něhož je osoba vykazována. V tomto případě došlo k vykázání na místním oddělení policie. Soud považuje za mírné pochybení vykazujícího policisty, že absenci nezúčastněné osoby nezdůvodnil již při zpracování Úředního záznamu. Toto pochybení však dle soudu nedosahuje takové intenzity, aby způsobilo nezákonnost tvrzeného zásahu. Přibrání nezúčastněné osoby k vykázání žalobce by dle soudu nedávalo smysl, když hlavní účel přítomnosti nezúčastněné osoby se projevuje při ohledání místa, k němuž v nyní posuzovaném případě nedošlo. Dále soud odkazuje na Potvrzení o vykázání, v němž je absence nezúčastněné osoby zdůvodněna slovy: „na místě nebyl nikdo jiný zastížen“. Navíc soud připomíná, že vykázání je faktickým úkonem správního orgánu, a na psané akty

v rámci něj vyhotovované proto nelze nazírat optikou náležitostí rozhodnutí, jež lze přezkoumat dle § 65 a násl. s. ř. s.

55. Z výše uvedených důvodů soud neshledal ani námitky týkající se absence nezúčastněné osoby důvodnými.
56. Následně se soud zabýval třetím žalobním okruhem – zákaz styku žalobce s jeho syny. Žalobce namítá, že policejní orgán, jenž vykázání žalobce provedl, vyloučil žalobce z péče o syny, aniž by vyšlo najevo, že by se žalobce vůči svým synům dopustil jakéhokoliv násilí a byl vůči nim agresivní. Žalobce má za to, že vykazující policista mohl blíže zjistit stav v Obydlí tím, že by vznesl dotaz na předškolní a školní zařízení, od nichž si mohl vyžádat stanovisko, případně mohl komunikovat na místě přímo se syny žalobce, což však neučinil.
57. Žalovaný odkázal na § 44 odst. 1 zákona o policii, ze kterého plyne, že pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se taktéž za ohroženou osobu. Na tyto ohrožené osoby se pak vztahují stejná pravidla i povinnosti, jako na dospělé ohrožené osoby, tedy i zákaz styku a komunikace mezi vykázanou osobou a osobami ohroženými. Žalovaný dále uvedl, že vyrůstání v prostředí fyzického a psychického násilí může mít pro děti závažné následky.
58. Dle § 44 odst. 1 *in fine* zákona o policii, *pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy*.
59. Soud se i v případě této námítky ztotožnil se žalovaným. Z recitálu výše uvedeného ustanovení jasně plyne, že za ohrožené osoby se považují také děti, pakliže obývají dotčené obydlí. Zároveň je nepochybné, že i když děti nejsou přímo účastníky násilí v domácnosti, tato zkušenost má výrazný vliv na jejich další vývoj (k tomu např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 3 A 28/2022-209, bod 98). Zasahující policista proto postupoval správně v souladu se zákonem, když žalobci zakázal styk s jeho syny a jejich kontaktování. K námitce, že zasahující policista měl blíže zjistit stav věci komunikací se školními zařízeními a syny žalobce, soud uvádí, že tato námitka je nedůvodná, jelikož ze zákonné úpravy i judikatury plyne, že nezletilé děti se „automaticky“ považují za osoby ohrožené, pokud sdílí obydlí s osobou, vůči níž je směřováno násilné chování. Námitky výše vymezeného okruhu nejsou důvodné.
60. Městský soud se dále zabýval čtvrtým žalobním okruhem – neexistence důvodného předpokladu domácího násilí. Žalobce namítl, že vykázání představuje zásah na obranu před domácím násilím, k němuž však v nyní posuzované věci nedocházelo. Nemohlo tak panovat riziko hrozby budoucích útoků vůči ohroženým osobám. V nyní projednávané věci nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by existenci domácího násilí a jeho možného pokračování podpořily. Žalobce navíc poukazuje, že dne 2. 2. 2025 k žádnému domácímu násilí nedošlo, jelikož se tento den manželka žalobce nenacházela v Obydlí. Žalobce rovněž uvedl, že provedení vykázání se nemůže zakládat pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi. Takovými objektivními skutečnostmi, jež mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, jsou např. viditelná zranění ohrožené osoby, diagnózy či lékařské zprávy, výpovědi sousedů, fotodokumentace atd. Žalobce dále poukázal na to, že jej jeho manželka štípala. Zároveň mělo ze strany manželky docházet k verbálním a fyzickým útokům vůči žalobci.
61. Žalovaný stran tohoto okruhu námitek uvedl, že pozornost policisty musí být primárně zaměřena na pomoc ohrožené osobě a zabránění hrozby nebezpečného útoku či jiných forem násilí ze strany násilné osoby. Zároveň poukázal na to, že při hodnocení rizika útoku

je dán pouze omezený časový úsek, a proto nelze po zasahujících policistech požadovat, aby nabyli úplné jistoty a zajistili adekvátní důkazní prostředky, že se násilná osoba dopustí nebezpečného útoku. Takový postup by dle žalovaného vedl k neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. Současně poukázal na rozdíly mezi policejním vykázáním a vykázáním soudním dle § 751 občanského zákoníku.

62. Soud zdůrazňuje, že v nyní projednávané věci není jeho úkolem posoudit, zda se žalobce skutečně dopouštěl domácího násilí vůči své manželce, v jaké míře a po jakou dobu. Posuzuje pouze otázku, zda žalovaný postupoval správně, když na základě zjištěných skutečností preventivně vykázal žalobce z bytu na 10 dní.
63. V první řadě soud souhlasí s žalovaným v tom, že je potřeba odlišovat policejní vykázání dle § 44 a násl. zákona policii od institutu vykázání coby předběžného opatření dle § 400 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“). Tato ustanovení jsou procesním odrazem ustanovení § 751 občanského zákoníku, jenž stanoví *stane-li se další společné bydlení manželů v domě nebo bytě, v němž se nachází rodinná domácnost manželů, pro jednoho z nich nesnesitelné z důvodu tělesného nebo duševního násilí vůči manželovi nebo jinému, kdo v rodinné domácnosti manželů žije, může soud na návrh dotčeného manžela omezit, popřípadě i vyloučit na určenou dobu právo druhého manžela v domě nebo bytě bydlet*. Přestože je předmět ochrany v obou případech stejný, potřebná míra zjištění nežádoucího jednání násilné osoby se pro aplikaci těchto institutů liší. Zatímco v případě policejního vykázání je nutná existence „důvodného předpokladu“ budoucího ohrožení chráněných hodnot (jak plyne z § 44 odst. 1 zákona o policii), v případě soudního vykázání je potřeba osvědčit přímo existenci tvrzeného domácího násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 62/2012). V případě policejního vykázání je tak dána nižší míra požadované pravděpodobnosti budoucího útoku ohrožující osoby, a tedy relativně nižší „důkazní standard“ oproti vydání předběžného opatření dle § 400 a násl. z. ř. s.
64. Dále je nutné poukázat na účel vykázání. Je jím předejití potenciálním útokům vůči ohrožené osobě, nikoli sankcionování jednání osoby vykázané (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 8 As 219/2022, bod 32). Policejní vykázání sleduje prevenci rizik. Jedná se o rychlé a efektivní poskytnutí zatímní ochrany právům, přičemž požadavky na jeho aplikaci jsou mírnější než v případě soudního vykázání. To však neznamená, že je dán prostor pro libovůli policejních orgánů. Výše uvedený „důvodný předpoklad“ musí vycházet z konkrétní objektivní skutečnosti, která nasvědčuje pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby: provedení vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi. Čím méně má policejní orgán skutkových zjištění k dispozici, tím vyšší nároky je nutné klást na důvěryhodnost a vnitřní bezrozpornost vysvětlení podaného ohroženou osobou (k tomu rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6 As 62/2012).
65. Při posuzování zákonnosti policejního vykázání je nutné vzít v potaz také to, že k němu často dochází v časové tísní, emotivně vypjatých situacích a že rozsah objektivních skutečností, jež jsou v danou chvíli zasahujícím policistům dostupné, je značně omezen. S ohledem na výše uvedené je tak provedené policejní vykázání nutno hodnotit s ohledem na informace, kterými zasahující policisté v době rozhodování o vykázání jednak

disponovali a jednak mohli a měli disponovat. Následně je třeba zvážit, zda skutečnosti a informace, jež policisty vedly k vykázání, tvořily ve svém celku, a vzhledem k okolnostem konkrétního případu, dostatečný objektivní podklad pro toto vykázání. Soud shledal, že tak tomu v nyní posuzované věci bylo, a to z níže uvedených důvodů.

66. Důvody, jež vedly policejní orgán k vykázání žalobce, již soud uvedl výše, a proto na ně pro přehlednost odkazuje. Přesto je nutné opětovně uvést, že policisté shledali důvodný předpoklad budoucího ohrožení chráněných hodnot zejména s ohledem na předchozí oznámení a podklady dodané k oznámení (audio a video nahrávky hádek). Zároveň bylo metodou identifikace nebezpečného jednání SARA DN zjištěno, že s ohledem na společné soužití existuje důvodný předpoklad budoucího útoku ze strany žalobce proti zdraví či proti lidské důstojnosti vůči oznamovateli. Stejně tak je nutné poukázat na žalobcovy výhrůžky zabitím či vybízení oznamovatelky k sebevraždě (zachyceno na nahrávce ze dne 19. 11. 2024). Soud upozorňuje, že i vyhrožování fyzickým napadením či zabitím je formou domácího násilí (tedy i bez viditelných zranění na těle ohrožené osoby). Dále je nutné poukázat na fakt, že oznamovatelka opakovaně vyhledávala pomoc v Intervenčním centru Praha, což policejní orgán ověřil ještě před samotným vykázáním. Na základě oznámení manželky žalobce a jí doložených podkladů policejní orgán seznal žalobce násilnou osobou a jeho manželkou osobou ohroženou. Nic na tom nezměnilo ani štipnutí žalobce ze strany jeho manželky. To totiž policejní orgán vyhodnotil jako obranu proti útoku směřovanému ze strany žalobce vůči jeho manželce. Dále pak žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce disponuje zbrojním průkazem a zbraní, což vyhodnotil jako další rizikový faktor. Pro důvodnost využití institutu vykázání dále svědčil fakt, že předmětná domácnost byla obývána nezletilými dětmi. Je-li policisty rozhodováno o vykázání osoby ze společného obydlí, jež obývají nezletilé děti, považuje soud jejich přítomnost za skutečnost zvláštního zřetele hodnou. Potenciální negativní dopad násilného jednání má u těchto osob výrazný vliv na jejich další vývoj. Ochrana nejen fyzického, ale i psychického zdraví nezletilých dětí ve fázi jejich vývoje musí mít v rámci prevence rizik přednost před právem žalobce na soukromý a rodinný život, jakož i před ochranou jeho vlastnického práva.
67. Námitky stran odůvodnění Úředního záznamu jsou rovněž nedůvodné. Vykázání je tzv. faktickým pokynem a nikoli správním rozhodnutím. Z tohoto důvodu nelze klást na míru a precizaci jeho odůvodnění neakceptovatelně přísné požadavky. S ohledem na skutečnost, že vykázání v nemalé míře zasáhne do práv vykázaného, je však nezbytné trvat na tom, aby určité odůvodnění, byť stručné, obsahovalo. Dle soudu postačí, pokud je v úředním záznamu o vykázání popsán zjištěný stav věci, včetně identifikace nastalých útoků se znaky domácího násilí, a dále jsou konstatovány relevantní skutečnosti vztahující se ke splnění zákonných podmínek vykázání. Jedná se především o skutečnosti, na základě kterých policista usoudil, že ohrožené osobě hrozí ze strany násilné osoby nebezpečný útok proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažný útok proti lidské důstojnosti. S ohledem na povahu tohoto úkonu a okolnosti jeho vydání postačí, pokud je toto odůvodnění stručné. Nadto nelze odhlédnout od skutečnosti, že splnění zákonných podmínek pro vykázání je následně přezkoumáváno při rozhodování o námitkách proti vykázání, v rámci jejichž vypořádání je dán širší prostor pro případné odůvodnění provedeného vykázání. Soud souhlasí s tvrzením žalobce, že neměl možnost vyjádřit se k věci před svým vykázáním. Tuto možnost však měl prostřednictvím námitek, jež podal. Ty byly žalovaným vyřízeny a shledány nedůvodnými,

a to v rámci písemnosti „Posouzení námitek proti vykázaní – sdělení“ ze dne 7. 2. 2025 (dále jen „Sdělení“). Proti vypořádání námitek ze strany žalovaného žaloba přímo nesměřuje, soud se proto dále Sdělením nezabýval.

68. Po seznámení se s výše uvedenými tvrzeními a podklady soud seznal, že žalovaný nepochybil, když z výše uvedeného dovodil, že panoval důvodný předpoklad budoucího ohrožení chráněných hodnot, tj. života, zdraví a důstojnosti jak manželky, tak synů páru. Pro výše uvedené důvody soud neshledal námitky stran neexistence důvodného předpokladu domácího násilí důvodnými.
69. Závěrem se soud zabýval námitkou týkající se zásad správního řízení a činnosti správních orgánů. Porušení zásady legality spatřuje žalobce v tom, že skutková zjištění policejního orgánu (a shodně i žalovaného), a především jejich odůvodnění v napadených správních aktech, jsou nedostatečná k tomu, aby mohly příslušné správní orgány ve věci řádně a v souladu se zákonem postupovat a realizovat zásah proti žalobci. Policejní orgán i žalovaný při realizaci veřejné moci dle žalobce zjevně porušili jeho práva a právem chráněné zájmy, jelikož došlo z jejich strany k vydání správních aktů na základě nikoliv objektivně zjištěného skutkového stavu, čímž ve správním řízení došlo k porušení principu legality a ve svých důsledcích byl ohrožen též princip spravedlivého procesu. Současně žalobce namítl, že se správní orgány dopustily též porušení zásady zákazu zneužití správního uvážení a porušení zásady zákazu libovůle.
70. Soud musí nejprve upozornit na to, že tyto žalobní námitky velmi úzce souvisí s námitkami, na něž již v odůvodnění tohoto rozsudku reagoval, a proto na dotčené pasáže v podrobnostech odkazuje. Přesto však musí uvést, že porušení zásad správního řízení a činnosti správních orgánů, jež by svědčilo ve prospěch závěru o nezákonnosti tvrzeného zásahu, neshledal. Jak již výše uvedl, neshledal v postupu žalovaného žádné skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti zásahu. Soud nerozporuje, že tvrzeným zásahem došlo k diskomfortu až potlačení práv žalobce, stalo se tak však z důvodu preventivní ochrany ohrožených osob. Zároveň se soud neztotožnil s názorem žalobce, že se policejní orgán a žalovaný dopustili zneužití správního uvážení či libovůle, když postupovali v souladu se zákonem a závěry judikatury, což soud dovodil výše. Současně nedošlo ani k porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu, který mu přisuzuje žalobce. V tomto rozsudku bylo totiž opakovaně vysvětleno, že v rámci vykázaní je možné spokojit se s nižším důkazním standardem při posuzování předpokladu budoucího útoku. Ani námitky týkající se zásad správního řízení a činnosti správních orgánů proto soud neshledal důvodnými.

Závěr a náklady řízení

71. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal tvrzený zásah nezákonným, a proto žalobu pro její nedůvodnost zamítl dle § 87 odst. 3 s. ř. s.

72. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2025

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu